

Dosarul nr. 2ra-561/19

Prima instanță: Jud. Orhei, sediul Central (jud. V. Severin)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, E. Palanciuc, I. Muruianu)

ÎNCHEIERE

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Oleg Gurduza și Svetlana Gurduza,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal-Locative Orhei” împotriva Svetlanei Gurduza, Olgăi Gurduza, Nelliei Crujaeva și a lui Oleg Gurduza cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Oleg Gurduza și Svetlana Gurduza, la care s-a alăturat Olga Gurduza și s-a menținut hotărârea din 6 aprilie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 23 februarie 2016, Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal-Locative Orhei” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Svetlanei Gurduza, Olgăi Gurduza, Nelliei Crujaeva și a lui Oleg Gurduza cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, pârâții Svetlana Gurduza, Oleg Gurduza, Olga Gurduza și Nellia Crujaeva domiciliați în or. xxxxx, beneficiază de servicii publice de gospodărie comunală, prestate de către Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal-Locative Orhei”.

A menționat că, conform legislației în vigoare, pârâții sunt obligați la timp să achite contravaloarea serviciilor care le-au fost prestate, potrivit tarifelor aprobate în modul stabilit de autoritățile publice locale, însă aceștia refuză să le achite, acumulând astfel pentru perioada 1 martie 2014 – 31 decembrie 2015 o datorie în mărime de 1 518, 26 de lei, formată din: plata pentru transportarea deșeurilor, plata pentru deservirea tehnică a blocului, plata pentru taxa locală.

A comunicat că la solicitările de a achita benevol suma datorată, pârâții fără careva motive întemeiate refuză categoric să o facă, ignorând prin aceasta cerințele stipulate în art.60 din Codul cu privire la locuințe (în vigoare până la 29 noiembrie 2015), art.37

alin. (3) din Legea cu privire la locuințe nr.75 din 30 aprilie 2015, art.575 alin.(1) din Codul civil.

A mai invocat că, prin refuzul pârâților, se cauzează prejudiciu statului, bugetului local, salariaților și întreprinderii în întregime, deoarece neachitarea serviciilor comunale creează un deficit de surse financiare și ca urmare, se tergiversează achitarea salariilor lucrătorilor, se fac cu întârziere vărsările și transferurile corespunzătoare în bugetul de stat, nu are posibilitatea să achite la timp taxele locale. Susține că deficitul de surse financiare, nu-i permite reclamantei să presteze locuitorilor orașului serviciile publice de gospodărie comunală mai efectiv și în termeni proximi, provocând nemulțumiri din partea altor beneficiari conștiincioși care achită la timp contravaloarea serviciilor comunale de care au beneficiat.

În urma concretizării cerințelor, Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal-Locative Orhei” a solicitat încasarea din contul Svetlanei Gurduza a datoriei în sumă de 315 lei, de la Oleg Gurduza a sumei de 315 lei, de la Olga Gurduza datoria în mărime de 67 de lei, încasarea în mod solidar din contul Svetlanei Gurduza, Olgăi Gurduza, Nelliei Crujaeva și a lui Oleg Gurduza a datoriei în sumă de 821, 26 de lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 270 de lei achitate cu titlu de taxă de stat la depunerea acțiunii, încasarea în mod solidar de la Olga Gurduza și Nellia Crujaeva a sumei de 200 de lei pentru citare publică.

Prin hotărârea din 6 aprilie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, acțiunea depusă de către Întreprinderea Municipală „Servicii Comunal-Locative Orhei” a fost admisă. S-a încasat din contul Svetlanei Gurduza în beneficiul Întreprinderii Municipale „Servicii Comunal-Locative Orhei” suma de 315 lei. S-a încasat din contul lui Oleg Gurduza, în beneficiul Întreprinderii Municipale „Servicii Comunal-Locative Orhei” suma de 315 lei. S-a încasat din contul Olgăi Gurduza în beneficiul Întreprinderii Municipale „Servicii Comunal-Locative Orhei” suma de 67 de lei. S-a încasat, în mod solidar de la Svetlana Gurduza, Oleg Gurduza, Olga Gurduza și Nellia Crujaeva, în beneficiul Întreprinderii Municipale „Servicii Comunal-Locative Orhei” datoria de 821, 26 de lei și cheltuielile de judecată în sumă de 270 de lei, achitate cu titlu de taxă de stat la depunerea acțiunii. S-a încasat, în mod solidar de la Olga Gurduza și Nellia Crujaeva în beneficiul Întreprinderii Municipale „Servicii Comunal-Locative Orhei”, cheltuielile de judecată în sumă de 200 de lei pentru citarea publică.

Prin decizia din 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins, din lipsă de temei, apelul declarat de Oleg Gurduza și Svetlana Gurduza, la care s-a alăturat Olga Gurduza și s-a menținut hotărârea din 6 aprilie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central.

La 29 ianuarie 2019, Oleg Gurduza și Svetlana Gurduza au declarat recurs împotriva deciziei din 25 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului au indicat că, consideră decizia instanței de apel ca fiind una ilegală, neîntemeiată, emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material.

Au menționat că, instanța ierarhic inferioară nu a motivat în nici un fel respingerea argumentelor și a probelor invocate de recurenți în susținerea poziției, iar o asemenea abordare îi privează pe aceștia de posibilitatea de a cunoaște motivele reale ale respingerii acțiunii, precum și de posibilitatea de a reacționa în propria cale de atac împotriva soluției adoptate de către instanța de judecată.

Au declarat că, nu recunoaște suma datoriei solicitată, deoarece în careva relații juridice cu întreprinderea dată nu se află.

Au afirmat că, din materialele cauzei nu se denotă ce servicii au fost efectuate și de care servicii au beneficiat, astfel fiind cert faptul că în cadrul examinării cauzei nu au fost prezentate probe, prin care să se confirme temeinicia acțiunii.

În drept, și-au întemeiat recursul în baza dispozițiilor art. 429 alin. (1), 430 lit. a), 431, 432, 434, 445 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă.

Recurenții au solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă integral, precum și să se dispună compensarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de două luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 25 octombrie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurenți la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la data de 29 ianuarie 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Oleg Gurduza și Svetlana Gurduza, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, completul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise

(Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Oleg Gurduza și Svetlana Gurduza, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Oleg Gurduza și Svetlana Gurduza.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Nicolae Craiu